

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **K. K.**, zast. Mgr. Adélou Hepovou, advokátkou, se sídlem Potoční 2156/6, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. KUJCK 107239/2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2026, č. j. 55 A 12/2025-80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Písek ze dne 12. 8. 2025, č. j. MUPI/2025/84723, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 2. 2025 v 11:02 hod. na pozemní komunikaci č. I/20, na volném úseku na 174,5 km, v blízkosti obce Myšenec, ve směru jízdy na obec Písek, řídil motorové vozidlo zn. Ford, RZ X, přičemž předjížděl v místě, kde je to místní úpravou na pozemních komunikacích zakázáno, neboť porušil svislou dopravní značku B21a „Zákaz předjíždění“. Za spáchání přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 8.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 2.500 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Krajský soud v Českých Budějovicích nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že bylo porušeno jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně rozhodl o zamítnutí

stěžovatelem navržených důkazů až v samotném meritorním rozhodnutí. Stěžovatel tak nemohl na jejich neprovedení reagovat. Tato vada nebyla zhojena ani v odvolacím řízení. Správní orgán prvního stupně nezákonně přenesl na stěžovatele důkazní břemeno, nevyvrátil alternativní verzi skutku a po zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkového stavu neodstranil žalovaným vytýkané vady (neprovedl stěžovatelem navržené důkazy). Krajský soud pouze převzal závěr správních orgánů, aniž by přezkoumal stěžovatelem namítaná pochybení. Soud prvního stupně neprovedl všechny navržené důkazy, aby jednoznačně zjistil skutkový stav, přičemž s neprovedením konkrétních navržených důkazů se v odůvodnění rozhodnutí ani nevypořádal. Provedené důkazy nesprávně vyhodnotil a učinil závěry, které nemají v těchto důkazech oporu a nemají oporu ani v samotném spise.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem, v němž se krajský soud s námitkami stěžovatele řádně vypořádal.

[5] V replice stěžovatel dále namítl, že krajský soud pochybil, když přezkum zákonnosti rozhodnutí správních orgánů podmínil formalistickým požadavkem, aby stěžovatel soud „navedl“, jaké konkrétní otázky má posuzovat. Krajský soud pominul namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, které nevypořádalo odvolací námitky stěžovatele. Krajský soud v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dovodil, že odepření stěžovateli možnosti seznámit se s podklady bylo bez vlivu na zákonnost rozhodnutí, jestliže nedošlo ke změně obsahu správního spisu. Napadený rozsudek má dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť došlo k přičtení šesti bodů do bodového hodnocení stěžovatele podle § 123c zákona o silničním provozu. Stěžovatel tak dosáhl hranice 12 bodů a pozbyl řidičské oprávnění. To stěžovateli znemožňuje výkon jeho podnikatelské činnosti.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Předtím, než přistoupí k meritornímu projednání věci, posoudí kasační soud ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zda je splněna podmínka přijatelnosti dle § 104a odst. 1 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení se pro nepřijatelnost odmítne stížnost, jež svým významem podstatně nepřevyšuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud

pokračování

ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť se v něm krajský soud řádně zabýval všemi žalobními body a své závěry přehledně, přesvědčivě a srozumitelně odůvodnil, přičemž mimo jiné vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Vadou nepřezkoumatelnosti netrpí ani rozhodnutí žalovaného, z něhož je rovněž patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný ve věci stěžovatele vycházel, jakými úvahami se řídil, a srozumitelně je v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil. Krajský soud se přitom nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí podrobně zabýval v bodech 26 až 35 napadeného rozsudku.

[11] K otázce precizace žalobních námitek soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, která zcela odpovídá pozici zaujaté krajským soudem. Kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání a není povinností ani oprávněním soudu za účastníka řízení domýšlet jeho argumentaci. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by roli advokáta (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, či ze dne 21. 5. 2018, č. j. 7 As 128/2018-17 a tam citovanou judikaturu). Jedná se o odraz dispoziční zásahy, kterou je řízení před správními soudy ovládáno. Je to žalobce, který vymezuje předmět přezkumu správního soudu a důvody, pro které má napadené rozhodnutí za nesprávné. Krajský soud proto nepochybil, pokud stěžovateli vytknul obecnost uplatněných žalobních námitek a vypořádal-li je v obdobné míře obecnosti.

[12] Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Jinak řečeno, správní orgán je povinen zjistit dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor informací o skutkovém stavu, které nahlíženy jednotlivě i jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku. Naopak, existuje-li rozumná pochybnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze obviněného v souladu se zásadou *in dubio pro reo* za přestupek postihnout (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, body 18 a 22; dále též rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2024, č. j. 4 As 146/2023-22, bod 19; ze dne 18. 12. 2025, č. j. 1 As 186/2025-33, body 33 až 36; či usnesení NSS ze dne 13. 9. 2023, č. j. 1 As 49/2023-29, bod 14).

[13] K otázce zjišťování skutkového stavu pak rozšířený senát v bodech 21 a 22 již uvedeného usnesení č. j. 5 As 126/2011-68 dále vyslovil, že „obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (...)“. Zároveň však Nejvyšší správní soud opakovaně potvrdil, že i v přestupkovém řízení má obviněný z

přestupku povinnost prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66; či ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 127/2018-99, bod 114). V rozsudku ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018-29, bod 19, pak Nejvyšší správní soud shrnul, že *„správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti (v dané věci, že nebyla umístěna v měřeném úseku přenosná značka o vyšší povolené rychlosti nebo že se nejednalo o předjíždění nenadále zrychlujícího vozidla apod.). Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (...).“* (srov. např. rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35; ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24; či ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 As 90/2020-30, bod 17).

[14] Nejvyšší správní soud se seznámil s videozáznamem pořízeným kamerovým systémem ve služebním vozidle hlídky Policie České republiky provádějící kontrolu, který je založen ve správním spise, a konstatuje, že zcela koresponduje se zjištěními správních orgánů a krajského soudu. Ze záznamu jasně vyplývá, že stěžovatelovo vozidlo na pozemní komunikaci předjíždí v místě, kde je umístěna svislá dopravní značka B21a „Zákaz předjíždění“ a vodorovná dopravní značka V1b „Dvojitá podélná čára souvislá“, před ním jedoucí vozidlo zn. Ford Focus. Dále je patrné, že řidič předjížděného vozidla zn. Ford Focus uhýbá vozidlu stěžovatele na pravou krajnici komunikace za vodící čáru. V jednom momentě stěžovatel předjíždí vozidlo zn. Ford Focus i přesto, že v protisměru jedou jiná vozidla. Z videozáznamu je též zřejmé, že předjížděné vozidlo zn. Ford Focus nezastavilo, nestálo ani nehodlalo zastavit. Nejvyšší správní soud tak má stejně jako správní orgány a krajský soud za to, že uvedený videozáznam v kombinaci s dalšími důkazy, z nichž vyplývá, že při zastavení vozidla jej řídil stěžovatel (viz oznámení přestupku sepsané na místě dne 14. 2. 2025, úřední záznam sepsaný dne 15. 2. 2025 jedním z policistů provádějících kontrolu, pořízená fotodokumentace a předložené doklady stěžovatele), postačuje k nepochybnému prokázání skutečnosti, že se stěžovatel dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Správní orgány tak postupovaly při zjišťování skutkového stavu v souladu s výše citovanou judikaturou. V projednávané věci stěžovatel neoznačil ani žádné relevantní důkazy (k tomu viz níže), které by byly s to zpochybnit takto zjištěný skutkový stav. Nelze proto dospět k závěru, že stran některých skutkových zjištění nastaly jakékoli pochybnosti, které by mohly vést k aplikaci zásady *in dubio pro reo*.

[15] K alternativní verzi skutku přednesené stěžovatelem, dle níž stěžovatel vozidlo Ford Focus nepředjížděl, ale objížděl jako překážku, v důsledku náhlé neobvyklé změny jízdy vozidla Ford Focus, spočívající ve zpomalení tohoto vozidla a přiblížení k pravé krajnici, Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 13. 9. 2012, č. j. 4 As 48/2012-23, v němž vyslovil, že *„pomalu jedoucí vozidla netvoří samy o sobě překážku provozu na pozemních komunikacích. Lze proto konstatovat, že vozidlo jedoucí nižší rychlostí než vozidlo stěžovatele nepředstavovalo překážku provozu na pozemních komunikacích. Nelze přijmout stěžovatelem zastávaný závěr, že vozidlo, které jede pomaleji, je vždy překážkou, kterou lze objet kdekoliv a kdykoliv. V daném ohledu by se posléze vytratil rozdíl mezi předjížděním a objížděním, v důsledku čehož by zcela ztratila smysl regulace předjíždění nákladních automobilů.“* (srov. též usnesení NSS ze dne 27. 9. 2024, č. j. 4 As 40/2024-25, bod 14).

pokračování

[16] Správní orgány a krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vysvětlily, proč manévr stěžovatele naplňuje znaky předjíždění dle § 17 zákona o silničním provozu. Uvedly, že z videozáznamu je patrné, že předjížděné vozidlo Ford Focus nezastavilo, nestálo ani ze způsobu jízdy řidiče nebylo patrné, že hodlá zastavit. Stěžovatel provedl předjíždění bez přímého ohrožení, které by jej k takovému jednání nutilo. Nemohlo se proto jednat o objíždění překážky dle § 16 zákona o silničním provozu (viz str. 4 a 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a str. 9 napadeného rozhodnutí). Tyto závěry jsou v souladu s výše citovanou judikaturou a Nejvyšší správní soud se s nimi ztotožňuje.

[17] K námitce neprovedení stěžovatelem navržených důkazů správními orgány a krajským soudem včetně absence odůvodnění takového postupu, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu, v níž se totožnou otázkou opakovaně zabýval. Např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, uvedl, že *„správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo.“* V rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že *„odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“* Ve správním řízení pak hraje důležitou roli rovněž zásada hospodárnosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 9 As 101/2010-101, současně platí, že *„vedle náležitého zjištění skutkového stavu a z toho plynoucí jednoznačné vazby na zásadu tzv. materiální pravdy je však třeba ještě připomenout i vazbu na další zásadu správního řízení, a sice zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení; (...). I proto je tedy nezbytné vždy důkladně zvážit, zda je provedení určitých důkazů skutečně nezbytné, což závisí na individuálních okolnostech každé věci a jejich posouzení správním orgánem, který dané řízení vede.“*

[18] Považoval-li správní orgán prvního stupně stěžovatelem navržené důkazy, kterými mělo být prokázáno zejména jednání řidiče vozidla Ford Focus, za nadbytečné, nelze takovému závěru ničeho vytknout. Z videozáznamu pořízeného kamerovým systémem ve služebním vozidle PČR, jakož i z dalších podkladů založených ve spise, jsou totiž dostatečně patrné skutečnosti rozhodné pro relevantní závěr o stěžovatelově vině. Správní orgán prvního stupně přitom řádně vysvětlil, že jednání stěžovatele nebylo objížděním překážky, přičemž i v případě tvrzeného úhybného manévru vozidla Ford Focus stěžovatel mohl a měl situaci vyřešit tím, že by dbal zvýšené opatrnosti a přizpůsobil jízdu dané situaci. Stěžovatelem navrhované důkazy, kterými mělo být prokázáno, že svým jednáním reagoval na krizovou situaci vyvolanou vozidlem Ford Focus, nemohly nic změnit na závěru, že stěžovatel předjížděl v místě, kde to bylo zakázáno. Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného ohledně stěžovatelem tvrzeného porušení povinností druhého řidiče připomíná, že stěžovatel nemá veřejné subjektivní právo na to, aby byla jiná osoba shledána vinnou z přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75; či usnesení NSS ze dne 18. 5. 2022, č. j. 4 As 357/2021-57, bod 21). Správní orgán prvního stupně též nepochybil, když považoval stěžovatelem navrhované důkazy týkající se řidiče a jeho vozidla Ford Focus za irelevantní, neboť tyto skutečnosti neměly žádnou souvislost s předmětem řízení.

[19] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného konstatuje, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s výše citovanou judikaturou, jestliže vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu věci stěžovatelem navržené důkazy neprovedl, přičemž tento postup řádně odůvodnil (viz str. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Stěžovatelem navržené důkazy nemohly nic změnit na závěru, že se stěžovatel dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu. Tento závěr správně aproboval jak žalovaný (viz str. 8, 9 a 11 napadeného rozhodnutí), tak i krajský soud (viz body 29 až 31 a 37 až 38 napadeného rozsudku). V řízení před krajským soudem pak stěžovatel žádné důkazní návrhy neučinil.

[20] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani námitka stěžovatele, že správní orgán prvního stupně v rozporu s rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2025, č. j. KUJCK 73390/2025, jímž žalovaný zrušil původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 5. 2025, č. j. MUPI/2025/45362, a věc mu vrátil k novému projednání, v dalším řízení neodstranil žalovaným vytknuté vady (spočívající v nesprávném hodnocení videozáznamu). Žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 20. 6. 2025 uvedl: „*Správní orgán v dalším řízení nařídí ústní jednání, zaprotokoluje skutečnosti, které z podkladů vyplývají, zejm. pak z předmětného videozáznamu, a následně bude opětovně hodnotit zjištěný skutkový stav, a to s ohledem na námitky odvolatele, které vypořádá v rámci odůvodnění rozhodnutí.*“ Těmto povinnostem správní orgán prvního stupně dostál.

[21] Správní orgán prvního stupně v dalším řízení předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na den 21. 7. 2025 v 9:30 hod., v předvolání stěžovatele mimo jiné poučil o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k jeho podkladům (§ 36 odst. 3 správního řádu). Po omluvě stěžovatele z nařízeného jednání správní orgán prvního stupně zaslal stěžovateli nové předvolání k ústnímu jednání na den 30. 7. 2025 v 9:30 hod. Zároveň stěžovatele opětovně poučil dle § 36 odst. 3 správního řádu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 30. 7. 2025 pak vyplývá, že správní orgán prvního stupně stěžovatele poučil o možnosti navrhnout důkazy a vyjádřit své stanovisko. V rámci dokazování seznámil stěžovatele se spisovým materiálem a následně prováděl dokazování oznámením přestupku sepsaném na místě dne 14. 2. 2025, úředním záznamem sepsaným dne 15. 2. 2025 jedním z policistů provádějících kontrolu a videozáznamem pořízeným kamerovým systémem ve služebním vozidle hlídky PČR. Z protokolu je zřejmé, která zjištění z provedených důkazních prostředků včetně videozáznamu považoval správní orgán prvního stupně za významné a jak tyto skutečnosti vnímal. Po provedeném dokazování se stěžovatel k věci vyjádřil, přičemž navrhl obstarání a provedení dalších důkazů. V závěru jednání správní orgán prvního stupně uvedl, že vyhodnotí skutkový stav, zváží návrhy stěžovatele a rozhodne o dalším postupu. Dne 12. 8. 2025 zaslal stěžovateli vyrozumění o tom, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí a ukončil dokazování s tím, že důkazy a podklady rozhodnutí nebyly od ústního jednání konaného dne 30. 7. 2025 doplněny. Téhož dne pak vydal prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí vyhodnotil skutkový stav a právně jej posoudil, přičemž se vypořádal i s vyjádřením stěžovatele během ústního jednání a uvedl zde důvody, pro které zamítl jeho důkazní návrhy.

[22] Nejvyšší správní soud na základě uvedeného shledal, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zrušujícím rozhodnutím žalovaného. Správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž nepochybil, jestliže samotné hodnocení skutkového stavu a důvody pro zamítnutí stěžovatelem navrhovaných důkazů uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Jak již vyslovil Ústavní soud

pokračování

v nálezu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1247/20, bod 30: „Rozhodující soud nepochybně není povinen sdělovat účastníkům řízení svůj předběžný hodnotící úsudek o důkazu plynoucím z provedeného důkazního prostředku, neboť takový je povinen uvést až v odůvodnění svého rozhodnutí.“

[23] K namítanému porušení práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu Nejvyšší správní soud poukazuje na svou ustálenou judikaturu, dle níž je účelem § 36 odst. 3 správního řádu dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS; ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016-24, bod 32; či ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35, bod 15).

[24] V rozsudku ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29, bod 29, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „v předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (...).“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS; ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 275/2015-30, bod 34; či ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 7/2016-22, bod 33). V rozsudku ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010-59, Nejvyšší správní soud také zdůraznil, že „nezákonnost rozhodnutí může způsobit toliko situace, kdy účastník má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí až ze samotného rozhodnutí. To vše za situace, kdy se ve správním spise nalézaly podklady, o nichž účastník řízení neměl povědomí a nemohl se k nim vyjádřit.“

[25] Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil, že součástí obou předvolání adresovaných stěžovateli bylo poučení, že před vydáním rozhodnutí ve věci má stěžovatel možnost vyjádřit se k jeho podkladům (§ 36 odst. 3 správního řádu), a právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svoji obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. O možnosti realizovat svá práva dle § 36 odst. 3 správního řádu poučil správní orgán prvního stupně stěžovatele též při samotném jednání. Stěžovatel svého práva vyjádřit se využil a navrhl opatření dalších důkazů. Po skončení ústního jednání správní orgán prvního stupně žádné další podklady pro rozhodnutí do spisu nezařadil. Neprovedení stěžovatelem navržených důkazů pak řádně odůvodnil v prvostupňovém rozhodnutí.

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že právo stěžovatele seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim správní orgán prvního stupně svým postupem neporušil. Po skončení ústního jednání nebyly do spisu zařazeny žádné další podklady. Za této situace nebylo povinností správního orgánu prvního stupně, aby stěžovatele znova samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Stejně tak nebylo povinností správního orgánu prvního stupně stěžovatele předem vyrozumívát o tom, že rozhodnutí

vydá, ani samostatným rozhodnutím zamítat důkazní návrhy stěžovatele. Stěžovatel měl možnost se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat po celou dobu řízení, což také opakovaně činil. Tohoto svého práva využil též v rámci ústního jednání, přičemž provedením ústního jednání bylo shromažďování podkladů pro rozhodnutí završeno. Stěžovateli tedy nebyla upřena možnost se k nim vyjádřit. Stěžovatel měl navíc možnost uplatnit své právo na seznámení se s podklady a vyjádření k nim též v průběhu odvolacího řízení. Žalovaný v rámci odvolacího řízení žádné nové podklady rozhodnutí neopatřoval, nebyl tedy povinen stěžovatele ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu dále vyrozumívát.

[27] To, že rozhodnutí žalovaného zasahuje do (hmotně) právní sféry stěžovatele, je přitom předpokladem toho, aby soud vůbec projednal žalobu proti němu [srov. § 65 odst. 1 a § 68 písm. e) s. ř. s.]. Pozbytí řídicího oprávnění nastává přímo ze zákona jako následek dosažení 12 bodů a vyrozumění o tom (§ 123c zákona o silničním provozu) nemůže mít žádný vliv na závěr o odpovědnosti stěžovatele za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu, resp. ani na závěr o přesahu vlastních zájmů stěžovatele.

[28] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud posoudil věc ve shodě s judikaturou NSS a nedopustil se ani jiného závažného pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[29] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[30] Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že s ohledem na bezodkladné vydání rozhodnutí ve věci samé již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh se v důsledku včasného rozhodnutí věci stal bezpředmětným (srov. viz rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, bod 26; ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 57/2019-23, bod 21; nebo ze dne 27. 11. 2025, č. j. 6 As 151/2025-21, bod 13).

[31] Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud zároveň rozhodl o vrácení již uhrazeného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč. Podle § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, bude poplatek vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu

pokračování

4 As 29/2026-46